

Οι Σύνδεσμοί μας μελέτησαν τον υπό διαβούλευση «Κώδικα διευθέτησης οφειλών και Παροχής Δεύτερης Ευκαιρίας» και εκφράζουν τον σοβαρό προβληματισμό τους για τις καταχρηστικές και πέραν των ορίων της νομοθετικής εξουσιοδότησης της σχετικής Οδηγίας της ΕΕ, διατάξεις που περιλαμβάνονται στο άρθρο 54 – Αστική ευθύνη διοικητών εταιρειών σε περίπτωση παύσης πληρωμών.

Η Οδηγία 1023/2019 θέτει τη γενική αρχή στο άρθρο 19 ότι «Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι, στις περιπτώσεις που υπάρχει πιθανότητα αφερεγγυότητας, οι διευθυντές μεριμνούν δεόντως κατ' ελάχιστον για τα ακόλουθα: α)...β)...και γ) την ανάγκη να απέχουν από πράξεις με πρόθεση ή βαριά αμέλεια που απειλούν τη βιωσιμότητα της επιχείρησης.» Η διάταξη αυτή δεν ορίζει όμως, ούτε θα έπρεπε, συγκεκριμένα μέτρα. Η υποχρέωση της Ελλάδος να λάβει τέτοια μέτρα δεν θα πρέπει να εφαρμοστεί με τρόπο που θέτει σε κίνδυνο την ανάγκη για ανάπτυξη της επιχειρηματικότητας, η οποία προϋποθέτει εξ ορισμού την ανάληψη σημαντικών κινδύνων με αβέβαια αποτελέσματα. Σε αρκετές περιπτώσεις πολλές αποφάσεις του οργάνου διοίκησης, σε περίπτωση ανεπιτυχούς έκβασής τους, ενδέχεται εύκολα να κριθούν εκ των υστέρων ότι εμπεριέχουν στοιχεία βαρείας αμέλειας που έβλαψαν τη βιωσιμότητα μιας επιχείρησης και προκάλεσαν παύση πληρωμών. Συνεπώς η κύρωση που προβλέπει το άρθρο 54 παραγρ. 4 του Σχεδίου Νόμου ενεργεί σαν αντικίνητρο της επιχειρηματικότητας και θα έπρεπε να αντικατασταθεί με κύρωση άλλη από αυτή της υποχρέωσης των υπαιτίων για βαρεία αμέλεια μελών του οργάνου διοίκησης, εις ολόκληρον σε αποζημίωση έναντι των εταιρικών πιστωτών για τη ζημία που τους προκλήθηκε από πράξεις ή παραλείψεις τους που οδήγησαν σε παύση πληρωμών της επιχείρησης. Σε κάθε περίπτωση πρέπει τουλάχιστον τα μέλη του οργάνου διοίκησης να μην υπέχουν αστική ευθύνη από βαρεία αμέλεια **για αποφάσεις τους όταν αυτές έχουν την έγκριση της Γενικής Συνέλευσης ή της Συνέλευσης των Εταίρων που δεν ασκεί διοικητικά καθήκοντα.** Και τούτο διότι στη περίπτωση αυτή η ευθύνη των αποφάσεων δεν ανήκει σε όργανο της διοίκησης της επιχείρησης. **Προτείνεται λοιπόν η σχετική τροποποίηση της παραγρ. 4 του άρθρου 54 του Σχεδίου Νόμου.**

Επίσης, η Οδηγία 1023/2019 δεν προβλέπει την αστική ευθύνη εκ δόλου ή αμελείας αυτού που άσκησε την επιρροή του στο μέλος ή τα μέλη του οργάνου διοίκησης, ώστε να προβούν σε πράξεις ή παραλείψεις που είχαν ως αποτέλεσμα την περιέλευση της εταιρείας σε παύση πληρωμών. Η σχετική διάταξη είναι εκτός της νομοθετικής εξουσιοδότησης της Οδηγίας 1023/19 για την ενσωμάτωση των διατάξεων της ενώ επιπλέον δεν απαιτείται σχετική νομοθετική διάταξη. Επιπλέον η έννοια της «επιρροής» στο σχέδιο νόμου είναι ευρύτατη διότι δυνητικά συμπεριλαμβάνει την οικογενειακή, την σεξουαλική και κάθε τύπου άλλη επιρροή που ανοίγει υπερβολικά το πεδίο της ευθύνης τυχόν τρίτων προσώπων σε σχέση με τα μέλη ενός διοικητικού οργάνου επιχείρησης πέραν κάθε φαντασίας και λογικής. Όμως σε κάθε περίπτωση τα μέλη του οργάνου της διοίκησης έχουν την υποχρέωση να απέχουν από πράξεις που απειλούν τη βιωσιμότητα της επιχείρησης και να μην υποκύπτουν σε πιέσεις τρίτων δυνάμενα στη περίπτωση αυτή και να παραιτηθούν ακόμα αν απαιτηθεί. **Επιβάλλεται λοιπόν η κατάργηση της αστικής ευθύνης τρίτων προσώπων τα οποία ασκούν την παραπάνω επιρροή, που προβλέπει το άρθρο 54 (4) του Σχεδίου Νόμου.**

Με συνεχώς αρνητικό Ακαθάριστου Σχηματισμό Παγίου Κεφαλαίου και με έλλειμμα επενδύσεων στην Ελληνική οικονομία που εκτιμάται μεταξύ 60-100 δις ευρώ η θέσπιση μαξιμαλιστικών και καταχρηστικών διατάξεων όπως οι ανωτέρω, οι οποίες τελικά αποθαρρύνουν τους επενδυτές συνιστά σοβαρό λάθος.